

Într-o lume imperfectă...

Camelia Ardelean

Într-o lume imperfectă, suntem jalnici manechini,
Îmbrăcați la repezeală într-o haină grea de spini.
Cocoțați ades pe-un soclu de penibile visări,
Ne alegem doar cu prafu-n repetabile-amânări.

Fire de nisip răzlețe de pe coama unui val,
Eșuăm pe-un țărm de temeri, lângă Marele Final.
Subreziți de anotimpuri cu îngheț total la sol,
Uneori plonjăm scolastic din zăpadă în nămol.

Nu mai știm unde ni-e locul, temniță-i al nostru trup -
Suflete prizoniere-n orizonturi ce erup.
Călători pe-un soi de vrajă ce ne ține încă treji,
Să ieșim dintre ruine nu mai suntem astăzi breji.

Unde ni-e mândria, scopul? Căci „mijloacele” n-ajung
Să fim iar luați în brațe de-un destin bolnav și ciung!
Oboseala ne cuprinde, suntem groaznic sictiriți
De scenetele banale dintr-un teatru de bandiți.

Ce ne-oferă viitorul? Nu mai suntem curioși,
Rătăcim prin mușuroaie și ne credem grandioși.
Într-o lume imperfectă, n-avem cum să fim perfecți!
(Reciclat dintre epave, este greu să te accepți...)